

na počitnice domov, tu pa leta okrog po gozdih in hribih kakor kakšen divjak. In ena izmed njih je celo pristavila, da, ko so me dali prvič v Ljubljano v šolo in sem prišel prvič domu o božiču, sem bil kakor angelček, tako „bešter“, zdaj pa gledam grdo in kmalu bi bil podoben samemu tistemu, no, črnemu . . .

Mati pa to sliši in — joka . . . In ne pomaga nič, da hodim ob nedeljah v cerkev, da nikogar ne pohujšujem! Dovolj je: ker nisem šel v semenišče. Zaznamovan si!

Vse to se je zbralo nad mojo glavo, in zato z nekim veseljem grem od doma v svet —

Vse drugo bi prenesel, le za mater mi je. In vendar ji ne morem pomagati . . . In vendar je ona edina, ki čuti s svojim nesrečnim otrokom . . . Solza mi sili v oko, slab postajam . . . Odpusti, prijatelj! Naša srca so zdaj tako bogata, zdaj tako revna . . . Bodi konec! Sedaj grem!

Ves Tvoj

Ivan.

Srečno ti!

Zakaj milobno gledaš, lepo dete,
upali, temnozrtni moj obraz? —
Ti ljubiš me iz duše svoje svete,
in tvoj pogled tej duši je izraz.
Kako slutiti moreš, otrok zlati,
da v moji duši vlada rezen mraz,
da žejen moram vira si iskati,
ki pije se iz njega sladek mir,

mir, ki ga celi svet ne more dati,
mir, ki za celi svet je sreče vir? — —
O, v tem pogledu tvojem, lepo dete,
odseva srečnega miru ozir!
Na pot življenja Bog ti trôsi cvete,
nikdar ne skali ljúbeznih oči!
Iz duše mi najgloblje, vse zavzete,
besede vró zamolke: Srečno tí! — —

Anton Medved.

Pesem za marsikoga.

Ptičice, vprašam vas:
Ali ste videle
doli na jugu kje
mojo pomlad?

— Pač smo jo videle:
Kamor je dahnila,
tam so trnolice
klile na dan.

Ptičice, vprašam vas:
Kaj je prepevala,
ko so trnolice
klile na dan?

— Pela je verze tri:
Lani vijolice,
letos trnolice
trgat naj gre!

Ptičice, prosim vas:
Splavajte brž na jug
pa mi pokarajte
mojo pomlad:

— Ako si še pomlad,
rožic prinesi mu,
ako pa nisi več —
treba te ni!

Silvin Sardenko.

